

ԱՅԳԵՐՈՒՄԻ ԺԱՊՈՎԱՐԴԱՆԵՐ ԱՌՈՒՆԵՐԻ ՅՐԵՊԵՐՄԵՆԻ ԿԵՆՏՐՈՆԻ ԲՈՅՈՒՆԵՐ

Պատկերներ կերպաւ աւարտն մեր ակադեմիան հարուցանցն:
Պզտիկ գլուխ մեծ երազներ տեսնէ կու:
Եղբ կը վերցնէ ներքեւը հորթ կը փնտռէ:
Երբ որ լեզուն շոփիկ խօսքին շխտակը կը գտնուի:
Հինգնանէին փաշայ ըլլայ նա՝ առաջ՝ հօրը գլխուն գարնէ կու:

Ամէնուն յոգնած տեղը խան չի շինուիր:
Էղբ չկերած խոտը ուտէ նա զրիւր ցաւի կու:

Մայրը տէր կ'ուզէ, տեղը գէր կ'ուզէ:

Նոսիկ նոկ էրի քեզի տեղ էրի:

Խօսքը կը նմանի տոխին որքան կ'զմենս կ'զմուի:

Աստուծոյ պահած գառը զալը շուրջն էր:

Եանը քար ետնելու ըլլաս տիրէ՞ խաթըր մնայ կու:

Մայաքը խմիր չի քաջցիր:

Դուրսէն տուն սօկող քերող շունը՝ տունէն ալ դուրս օս-
կող տանի կու:

Հալան շունը շատ չի խաճներ:

Աղուկ ուր տեղ ցաւի, լեզուը հոն տեղ գարնէ կու:

Է՛շխն ուր որ թունի ծափին ալ ետնէն կ'երթայ:

Ով որ հարուստ կոնակ ունի, ամէն տեղ քաջ դուռ ունի:

Քուն կ'ըլլայ իրեն համար՝ երազ կը տեսնէ ուրիշին հա-
մար:

Երթամ աղէկ, քայց հնչ ըսեմ. մեր շունը հոս կ'աքին
քերան:

Մխտոր չկերայ քի քերանս հոտի:

Խմորը մենք շարուցցիր, փախլափան ուրիշը կերաւ:

Խու հարսին խել փնտայ վայելէ կու:

Թէ որ մօրցուրդ պոյուխ ունենար՝ քեռիդ կ'ըլլար:

Հայրը կերաւ հաւողը, իրեն տղան գինուրկաւ:

Դնքը շարուէն ոտը նկաւ մէկին մէկախին փխ կ'ըսէ:

Մէկ տղուն քառսուն որ խննթ ըսեմ՝ խննթ կը դռնայ:

Անտառին տեղ չկայ, ուր որ նստի նոկ կու գայ:

Ալը մակաստ գրուած էր, սա ալ կ'ըսու:

Մըզըրախին ծառիկը սրբութիւն չեն տար:

Հիմա ղզալին շախտիթին կ'ըլլէ վաղն ալ դուրուշին:

Ժառ տակը մոր քերու կողոտան աշքերը դուրս քերաւ:

Էղբ քառսուն անգամ՝ Երուսաղէմ՝ գնացքեր, նորէն էշ է
մացքեր:

Ջօրով շուն էկէ ինձի խած կ'ըսէ:

Դուսն Ծնեմ ըսէ, Ծնեմը Պաղտաստէն կու գայ:

Վախըթը լէշ չեն գտացքեր:

Մէկը մէկին էգի մ'է օտեմը, մէկը մէկին կուզ մը հաւող
չէ տուեր:

Մէկ ծեղցով երկու ծննորկ չընձուրի:

Պաղ ապուր շան կերակուր:

Մեր կողը միտաւ մեր խաւը հատաւ:

Ուող թացի քի քէն ծոկ կու:

Հիսսած գեղիդ տակը կը պառկիս:

Անտառը դերպիւն իշուն հեծուցեր, աքին ծեղցն նն
տուեր. հարցուցքն նն քի ուր կ'երթաս էր. հարս-
նիք կ'երթամ էր պատասխանեց:

Էլին շունը էլին էր հաշէ. մեր շուն ալ մեզի կը հաշէ,
Որքին իրաւ տուող շատ կ'ըլլայ, փաղայ տուող չ'ըլլայ:
Մատանային շարուիթը թէ՛ ծակի կու:

Երբ որ մէլտանս ելէ խօլերան, շերմը քաշուի կու իր ա-
ման:

Տէ՛վէն կորուցնո՞ մազը կը փնտռէ:

Անտիք էշը էրծին մէ՛ջ ինք հիւք գարիին ամպարը կը
գտնէ:

Ագահին աշքը պղտ մը հողով կըշտանայ կու:

Տղուն կերածը հեշալ է, հազածը հերմ:

Բաղնիք մանող անպատմաւ քրտնի կու:

Պահք շունողը գատկին համը չի գետեր:

Կուտը հոս տեղ կերաւ, հակիթը ուրիշ տեղ ամեց:
Մուտը սամուր քիւրք ըլլայ մարդ վրան շ'առներ:
Ոսկին աղէկը մեհէնկով պլլւն կ'ըլլայ:
Եանը սատկելու օրը որ գայ կ'երթայ աւերող պաճախը
խանէն կու:

Մի թընքն երկինքն քի վեր թուրը կու գայ երեսը քի վեր:
Ամէն քանին տեղը կու գայ քօտէն ժօրուր միտակ չի
գար:

Անձուտը քերպիւր է, անթիքն ծնողը նայիւր է:
Խորատ խրատ կորսն քի վեր. ես կ'երթամ՝ ծոքս քի վեր:
Ծանրացք գործք հայրը, մեղքը քաշեց տղան:
Քնսթանէին հարցուցին քի որդի ուրիշ է, ինձուէն է
ըսաւ, քայց ինձմէն նկաւ ինձի չի հաւնի էր:

Գեղացիին աղջար կ'ըսեն, հարուստին աղա. իսկ ուսե-
լու կորկոտին գեղացիին կ'ըսեն աղա:

Եունը շանը ետնէն կ'ըրէին:
Ասեղը ուր որ իր քիթը խօթէ՝ դժբանք ալ ետնէն կ'եր-
թայ:

Թնքիքին փոթիկ ծողով տունէն դուրս ել ըսին, ասեղը
զլիւն գարկաւ անցաւ գնաց:

Մարդուս ծնոցն ալ հինգ մատ ունի՝ որը երկան որը կարծ:
Բերնէս կտրեցի փարայ գեղեցիկ, վերէն կերան կանկնիս
քօրեցին:

Աստուած որ մարդէն քարկանայ առաջ խելը զլիւն
կ'առնէ, վերէն ալ մալը ծնորէն:

Եատ քան ունի՞ր ըսի՞ք՝ քերանս շընդով լիքն է:
Որու որ աղեկութիւնն ընես, անէ՛կ զգոյն կերան կանկնիս
քօրեցին:

Տայմա զգոյն կեցիր պատերն ալ ականշ ունին:
Քեզի հոս տեղ չնի գետեր, Պոլիս նըթաս հաւ տէլի
փնէսը կը կոխեն:

Ամէն քարն տուողը քեզի քարեկամ մի կարծիր:

Հգիտնալը ամեթ չէ, շարովին է ամեթ:

Վանքին մէ՛ջ ամէն որ մտաւ շնն կտրեց:

Լեզուն սօկող շունը, քայց շատ սօկողներ շարդէ կու:

Նամքէտրին կերած հացը ծնկին վրայ է կայծակին պէս
վար կ'իյնայ:

Ցանտըրը մէկ տուն ունի, քիրաթին հազար ու մէկ. քայց
անոր մէկ տունը քիրաթին հազար ու մէկէն ա-
ռէ՛կ է:

Նէ տանտըրը օրնեայ տէր, նէ խտում անրապային
հաց կեր:

Շէնքի քարը նորէն շէնքի մէ՛ջ կը մնայ:
Հեռու եղած ուխտերը տայմա զօրաւոր կ'ըլլան:

Ծրայալիզմ:

Հաւաքեց

ՆԵՄՆ Գ. ՆՏԵՆԱՆ

ՍՄՏԵՆԱԽՈՍՍԱԿԱՆ

C. KAINZ, Die Kunst Armenisch zu lernen.
Praktische Grammatik der armenischen Sprache für den
Selbstunterricht. Wien, 1891, A. Hartleben's Verlag,
Druck der Mechitharisten-Buchdruckerei, 8° VIII, u. 196.

(Կ. ԱՍԵՆՑ, Արուեստ հայ լեզուի ուսման: Գործ-
նական ձեռնարկներին հայերէն լեզուի: Վիեննա,
տպ. Միխիթարեան, հրատ. զօրամանու շարդակէն:)

Հատ չեն ընդհանրապէս եւրոպական լե-
զուաւ. քերականութիւնը, որոնք նպատակն ըլլայ
եւրոպացի գիտնոց հայերէն լեզուն ուսանելու
օգնել: Գերմանիերէն լեզուաւ ցայտփ՛ լաւ էրի իրր